

Још 1895. год., у једној својој расправи, написао је Станојевић, како би „много задужио српску науку онај који би исписао из наших споменика све цитате из св. писма па их издао са грчким оригиналом текста рецепта уз потребне варијанте“.¹⁾ Студирајући наше старе изворе он се на то питање враћао у животу више пута. Најпоследње, кад је нашао у професору г. Д. Глумцу добра и стручна, сарадника он је с њим израдио тај посао. Год. 1932. објављена је њихова опсежна књига *Св. Писмо у нашим старим споменицима*, са сажетом уводном студијом Ст. Станојевића. Том корисном радњом Станојевић је кренуо неколико врло важних питања из области словенске филологије, као о старини употребљених цитата, о њиховим врстама и изворницима, о утицајима појединих типова превода и сл., али има и неколико питања у вези са нашим старим писцима, о њиховој богословској начитаности, о утицајима средина у којима су радили, о начинима њихова рада итд. Г. С. Куљбакин је у једној опширној оцени истакао одмах значај постављених питања и дао сам неколико прилога за њихова решења.²⁾ Г. Павле Поповић, који је ставио неколико и стварних и начелних примедба, истакао је да је „учињени труд велики“ и да је „за сваку похвалу“.³⁾ Г. Поповић се није слагао с тим, што је од тих цитата састављена цела књига, али ја се ту не бих могао сложити с њим. Можда није требало давати паралелне текстове грчке у свима случајевима, као ни одговарајуће текстове из других старих споменика у свој опширности, али да је овако скупљена и груписана грађа прегледнија и погоднија за даље научне студије мени се чини као очигледно.

Станојевић је, скоро одмах иза рата, био почео да у мањим, популарним, огледима обрађује сва главна лица и догађаје из династије и периода владе Немањића, обухватајући у приказу цело њихово дело. Почео је 1921. год. у *Брасћу* XVI са царем Душаном. После је у *Годишњици*, XLII—XLVI, обрадио систематски све владаре од Немање до Милутина, а у *Брасћу* XXIV и XXVI изложио је битку на Велбужду и стање од Велбужда до Косова. Обухватио је тако време целе владе Немањића у Србији, само што није Стевану Дечанском и цару Урошу посветио посебне чланке као и осталима. Ти су чланци писани за сву публику, без стручне литературе и стручних расправљања, али је Станојевић унео у њих цело своје знање и схватање и њихових карактера, и њихове активности, и њихових односа. Наме-

1) Летопис, књ. 183, 123.

2) Јужнословенски филолог XII, 1933., 227—41.

3) Прилози XII, 208—12.